

הסיטואציה האנליטית

ערך תלת-אזורי

יועצים בין אזוריים: ג'ואן שכטר Joan Schachter (אירופה) ג'ון טבקיין Jon Tabakin (צפון אמריקה), טאיז בלושר Taiz Blushar (דרום אמריקה)

יו"ר משותף בין-אזורי: ארנה ימסטדט Arne Jemstedt (אירופה)

מתאמים מקומיים: שמואל ארליך, מירה ארלי-גינור Shmuel Erlich, Mira Erlich-Ginor

תורגם ע"י: מירה ארליך-גינור Mira Erlich-Ginor
תאום: מריה אינו ניאטו María Inés Nieto

א. הגדרה

התנאים הקבועים הנחוצים כדי שתתאפשר חקירה ושינוי של תופעות נפשיות, בעיקר אלה שאינן מודעות, בסביבה טיפולית ספציפית.

המושג של 'המסגרת'¹ הפסיכואנליטית התקיים במובלע כבר כשפרויד התחיל לפתח את הפסיכואנליזה כשיטה של מחקר וטיפול, כפי שעולה ממאמריו על הטכניקה (1912, 1913). בעוד שחלו שינויים במסגרת החיצונית אותה הציע פרויד (6 מפגשים בשבוע באותה שעה בכל יום), עיקר הפיתוחים של המושג נוגעים למשמעויות הלא מודעות של המסגרת האנליטית עבור האנליטיקאי והמטופל; במיוחד בעבודה עם מטופלים גבוליים ומטופלים שקשה להגיע אליהם, וכן בכל הנוגע למסגרת הפנימית של האנליטיקאי, הקרויה גם העמדה האנליטית של האנליטיקאי (1993 Schafer).

כשדנים ב"מסגרת האנליטית" הכוונה לתנאים המיוחדים והייחודיים הנחוצים על מנת לקיים תהליך אנליטי. לטיפול אחרים, בכלל זה לפסיכותרפיה פסיכואנליטית, יש מסגרת עבודה משלהם, גם אם משתמשים בחלק מן המרכיבים של המסגרת האנליטית.

המסגרת כוללת תנאים חיצוניים - זמן ומקום; ופנימיים - העמדה הנחוצה לקיומה של עבודה אנליטית, הכוללת בעיקר שמירה על פתיחות: אצל המטופל באמצעות הכלל של האסוציאציות החופשיות, אצל האנליטיקאי באמצעות תשומת לב מרחפת ואחידה ועמדה של נייטרליות והתנזרות. למרות שבדרך כלל הכוונה ב"מסגרת הפנימית" היא לזו של האנליטיקאי, אפשר לייחס אותה גם למטופל. "מסגרת פנימית" של המטופל לא תופיע בראשית הטיפול אבל תפתח לאורך התהליך. לגבי התנאים החיצוניים, יש אנליטיקאים המדברים על "חווה" או "ברית" בין האנליטיקאי והמטופל (1991, Echegoyen).

למטופל ולאנליטיקאי יש תפקידים, עמדות ומשימות תואמים אך אסימטריים הן במסגרת הפנימית והן בזו החיצונית. חשוב לציין את ההשפעה ההדדית שיש לשני אספקטים אלה של המסגרת. המטופל יצטרך לקבל את התנאים של המסגרת ולהסכים לשתף עמם פעולה, ככל שיוכל. גם האנליטיקאי יצטרך להסכים לקבל את התנאים האלה. כל כישלון של המטופל לעמוד בתנאים יהיה נושא לחקירה אנליטית ולכן יהפוך לחלק מן התהליך האנליטי. עם זאת, גם המטופל תורם למסגרת את נקודת מבטו, המושפעת מן הפנטזיות הלא מודעות שלו, שעל האנליטיקאי לפרש אותן. על האנליטיקאי גם לקחת בחשבון כל התבוננות של המטופל באשר לטעויותיו שלו (1966 Limentani; 1987 Rosenfeld).

¹ בערך זה נשתמש במושגים סטינג ומסגרת כמילים נרדפות, אלא אם כן צוין אחרת.

פרנצי המליץ על גמישות טכנית גדולה יותר; הוא האמין שלהחזיק במסגרת המסורתית בטיפול במטופלים קשים יכולה לחבל בקיומו של הטיפול ובהתפתחותו. פרנצי (1928, 1955) הציע את הרעיון של "טקט" שמאפשר לאנליטיקאי לשנות את הטכניקה בהתאמה לכל מטופל, כדי לסייע בהתקדמות האנליזה. עם זאת אין הכוונה ל"הכל הולך" ושהאנליטיקאי יעשה ככל העולה על דעתו בחדר הטיפול. פרנצי הבחין בין רגישות אנליטית ובין אדיבות (kindness). הוא דיבר על הכלל האנליטי הבסיסי השני, על פיו מי שמתכוון לעשות אנליזה לאחרים, יעבור אנליזה בעצמו. בדרך זו, חשב פרנצי, ייעלמו ההבדלים הטכניים בין אנליטיקאים.

גיוזה בלכר (Jose Bleger 1967), אולי האנליטיקאי הראשון שחקר באופן שיטתי את המסגרת, תיאר, בעקבות (Gitelson 1952), את המצב האנליטי כמכלול התופעות המתרחשות ביחסי המטופל-אנליטיקאי. הוא מפרק את הסיטואציה באופן הבא: **תהליך**: תופעות אותן ניתן לחקור, לנתח ולפרש **ומסגרת**: לא-תהליך, במובן שבנויה מקבועים שבתוכם יכול התהליך להתקיים. לפי בלכר, כאשר המטופל פוגש את המסגרת אותה מציע האנליטיקאי – **המסגרת הרגילה האידיאלית** - לא קל לפענח את הפנטזיות הלא מודעות הסמויות הנשארות אילמות; אלה יתגלו רק כאשר יש שיבוש במסגרת.

עבור בלכר, הפנטזיה הלא מודעת המרכזית של המטופל היא שהמסגרת הוא המקום בו הגוף שלה/שלו מתמזג עם הגוף הפרימיטיבי של האם. לפיכך, ישנה **המסגרת של האנליטיקאי** הפועלת כמיכל **למסגרת** "האיילמת" של המטופל, וזהו "החלק הפסיכוטי של האישיות". בלכר מתכוון בכך לאגו הפרימיטיבי שהוא לא מאובחן בשל היחסים הסימביוטיים עם גוף האם.

Melzer (1967), כשהוא דן במה שהוא קורא "ידיעת הטבע של התהליך האנליטי", (1967 עמ' 10) מבחין בין שני נושאים טכניים. האחד כרוך במה שהוא קורא: "איסוף ההעברה" (the gathering of transference), והשני: "יצירת/בריאת המסגרת". הוא מבחין בין שתי נקודות אלה ומדגיש שככל שהפירוש יהיה חשוב ל"ריפוי" ולפיתוח התובנות, זה אינו עיקר העבודה של האנליטיקאי בבואו לכונן ולשמר את התהליך האנליטי. זה נעשה, ע"פ מלצר, באמצעות "יצירת/בריאת המסגרת", עבודה מתמדת בה ימצאו ביטוי תהליכי ההעברה של המטופל.

המשגתו של ביון את המסגרת האנליטית תואמת לזו של פרויד: "אנליזה צריכה להתקיים בתנאי חסך (דפריבציה), כך שבשום רגע אל להם, לאנליטיקאי או למטופל, לאבד את תחושת הבידוד (isolation) בתוך היחסים האינטימיים של האנליזה". (ביון, 1963, עמ' 15). תפיסתו של ביון את המרחב האנליטי מחברת בדידות ואינטימיות. יצירה זו של מסגרת אינטימית ועם זה מתנזרת, הכרחית כדי שתיווצר אווירה בה מציאות שהיא מעבר לתופעות, זו שהינה חסרת צורה, "O", תוכל להחוות ו"להיות" ולא רק להיות ידועה באופן שכלי (1965, עמ' 153). המסגרת מאורגנת סביב המושג של ביון "טרנספורמציות", מקום בו ניתן לטפח את הופעתה של תחושת אמת רגשית מוחלטת - שינוי בצורה – המוסבר לרוב כהחייאת חלקים בעצמי שעד כה טרם נולדו.

מאמרים עכשוויים אחדים המתייחסים למסגרת, קושרים בין ממדי הזמן והמרחב של המסגרת החיצונית עם המסגרת הפנימית של האנליטיקאי כדי לדון בדרכים בהם המסגרת מייצגת את הרמות המוקדמות ביותר של החזקה והנוכחות האמהית. מאמרים רבים מבין אלה ממשיכים את הדגש של בלכר על המשמעות הלא מודעת של המסגרת/הסטינג עבור האנליטיקאי והמטופל, ומשתמשים במושג יחסי האוביקט של ביון - מיכל/מוכל, ובמושג השדה האנליטי של הבראנג'רים (Barangers, 2008; Civitarese, 2008; Churcher, 2005; Green, 2006).

ב. המסגרת החיצונית

חלל: הספה. פרויד נתן את העצות הבאות: "הוא מזמין אותם (המטופלים) לשכב בצורה נוחה על הספה, כשהוא עצמו יושב על כיסא מאחוריהם מחוץ לתחום ראייתם" (פרויד 1904, עמ' 250). היו סיבות אחדות לכך שפרויד נתן את העצות האלה. סיבה היסטורית: במקרים קליניים ב"מחקרים בהיסטריה", מציין פרויד,

שהמטופלים אותם ביקר, שכבו לעיתים קרובות על ספה או כורסא ושהם העדיפו להישאר בתנוחה הזו, בעיקר אם עצמו עיניים בזמן שדיברו על תחלואיהם. מאוחר יותר הוא הוסיף מניע סובייקטיבי להימנעות משיבה פנים אל פנים: חוסר הנוחות והעדר החופש כשהמטופלים התבוננו בו. אבל הוא נותן גם סיבות אחרות: עבור המטופל: "[...] נחסך מן [המטופל] כל מאמץ שרירי וכל רישום חושי שיכול להפנות את תשומת לבו מן הפעילות המנטלית שלו" (פרויד, 1904, עמ' 250) ועבור האנליטיקאי: "כשאני מקשיב למטופל, אני מתמסר לשטף מחשבותי הלא מודעות, ואיני רוצה שארשת פני תספק למטופל חומר לפרשנות או תשפיע על מה שיאמר" (פרויד, 1913, עמ' 106 מהדורה עברית). אחרי מאה שנים של נסיון מצטבר אפשר לקבוע שהעצות האלה תקפות. השימוש בספה כדרך לאפשר למטופל להתמקד בתהליכי נפשו יוצרת נסיגה נפשית, וזו מאפשרת העלאתם של פנטזיות וקונפליקטים לא מודעים ברשת האסוציאציות. וויניקוט (1955) הבין את המסגרת האנליטית כמאפשרת את התנאים בהם ניתן יהיה לפגוש, לבטא ולפרש הפרעות התפתחותיות הנובעות מתפתחותיים וטראומות, באופן שתאפשר התקדמות התפתחותית (ר' למטה: *מסגרת ורגרסיה*).

זמן. כולל את משך השעה, 45 או 50 דקות; תדירות גבוהה של פגישות, בין שלוש לחמש פעמים בשבוע; ומשך הטיפול. בעוד שלא ניתן לקבוע את משך הזמן של הטיפול כולו, כיוון שלכל מטופל תידרש תקופה שונה, ידוע כי בדרך כלל מדובר בטיפול הנמשך שנים רבות.

ככל שהגענו להבנה טובה יותר של חיי הנפש, בעיקר כזו הנוגעת בשכבות פרימיטיביות ופסיכוטיות של המטופלים, התאריך משך האנליזות.

שאלת תדירות המפגשים היא כיום נושא שנוי במחלוקת, עבור חלק מן האנליטיקאים תדירות המפגשים אינה רלבנטית, עבור אחרים זהו נושא חשוב. הראשונים חושבים שמה שחשוב הם העמדה והפעילות של האנליטיקאי, או "המסגרת הפנימית". אנליטיקאים אחרים חושבים שכדי לפתח את הפעילות של האנליטיקאי ומסגרת פנימית נאותה ביחס למטופל מסוים, נחוצים יחסים אינטנסיביים ולכן תדירות גבוהה של מפגשים היא גורם מכריע. הם גם גורסים שתדירות גבוהה הכרחית עבור המטופל החוקר את נפשו באמצעות אסוציאציות חופשיות ברמה העמוקה ביותר, ובעיקר, כדי שיוכל לעבד את הפרושים של האנליטיקאי. פרויד אמר: "אני עובד עם המטופלים שלי מדי יום, להוציא ימי ראשון ומועדים חשובים, כלומר – בד"כ 6 פעמים בשבוע. למקרים קלים או להמשך טיפולים שעלו יפה, יספיקו גם שלוש שעות שבועיות. הגבלות זמן נוספות אינן מעניקות שום יתרון לרופא או למטופל [...]. כשאנו רואים את המטופל לעיתים רחוקות יותר, נשקפת סכנה שלא נעמוד בקצב חוויות היום-יום שלו, שהטיפול יאבד את הקשר עם ההווה ויוסט לדרכים צדדיות" (פרויד 1913 עמ' 102, מהדורה עברית). למרות שהתדירות הגבוהה אינה תנאי מספיק, עבור אנליטיקאים רבים היא תנאי הכרחי. כך או כך, יש צורך באלמנטים נוספים של השיטה האנליטית: *תשומת לב* להעברה ולהעברה הנגדית, בכלל זה לרמות הפרימיטיביות והפסיכוטיות של המטופל והאנליטיקאי, בנוסף לתשומת לב לפרושים של האנליטיקאי.

תנאים חיצוניים נוספים. לחדר העבודה של האנליטיקאי אפיונים ייחודיים (ריהוט, קישוטים, תנאי האוורור, וכיו"ב) המגלים משהו מאישיותו של האנליטיקאי. גופו של האנליטיקאי אף הוא חלק מן המסגרת. אניד בלינט Anid Balint (1973) שכתבה על אנליזות של נשים ע"י נשים אנליטיקאיות, הציעה שעבור המטופלת, החדר של האנליטיקאית מקבל את המשמעות של גופה של האם, ברמה הלא מודעת. Lemma (2014), בעקבות מחשבותיו של בלכר, פיתחה את המושג של "מסגרת מגולמת", ("embodied setting") בעיקר אצל מטופלים עם העברה סימביוטית. היא מצביעה על כך שההופעה הפיזית של האנליטיקאית/פועלת כגירוי חזק בעולמו הפנימי של המטופל/ת וכל שינוי בגוף של האנליטיקאי/ת נחוות כמערערים עמוקות.

מרכיבים אחרים של ה"חוויה", כמו תשלום ותקופות חופש שייכים אף הם למסגרת החיצונית. באשר לתשלום, ובעיקר כיום, מטופלים עשויים להזדקק לתמיכה מארגונים כלשהם, דבר המערב נוכחות של גורם שלישי. זהו מרכיב אותו יש לקחת בחשבון בחוויה ההתחלתית. הגורם השלישי משתנה מארץ לארץ: זה יכול להיות ארגון הבריאות הלאומי, ביטוח בריאות, או, במקרה של מתמחים, מרפאה פסיכואנליטית של מכון.

ג. המסגרת הפנימית

הרעיונות העיקריים בקשר למסגרת הפנימית של האנליטיקאי מצויים אצל פרויד. המסגרת הפנימית כוללת עמדה נפשית הנמנעת "ממתן תשומת לב מכוונת, ומשמרת "תשומת לב מרחפת ואחידה [...] לנוכח כל מה שנשמע" [...] "הכלל שלפיו עלינו להקדיש תשומת לב שווה לכל הנאמר, מקביל לדרישה מהמטופל לספר כל מה שעולה בדעתו, בלי לברור או לבקר". יתר על כן: "על האנליטיקאי להרחיק את כל ההשפעות המודעות מתשומת הלב שלו ולמסור את עצמו לחלוטין בידי "הזיכרון הלא מודע" [...] עליו להקשיב מבלי לדאוג אם הוא זוכר את הדברים אם לא" (פרויד 1912, עמ' 93, מהדורה עברית). מחשבות אלה תקפות עדיין. הן עברו העמקה, בעיקר בעזרת המחשבה של ביון על הרברי (reverie). ביון מגדיר רברי כ"אותו מצב נפשי הפתוח לקבלת כל "אוביקט" מהאוביקט האהוב, ולכן יכול לקבל את ההזדהויות ההשלכתיות של הילד [המטופל] בין אם הן מורגשות על ידי הילד [המטופל] כחיוביות או כשליליות" (ביון, 1962, עמ' 36).

מרכיבים אחרים של המסגרת הפנימית הם נייטרליות ואבסטיננס/התנזרות. לפלנש ופונטליס מגדירים נייטרליות, כעמדה של האנליטיקאי שמנסה להיות "שוות נפש ביחס לדת, אתיקה וערכים חברתיים [...] שוות נפש גם ביחס לגילויים של העברה" וניטרליים כיון ש "עליו להימנע, אפרורית, ממתן תשומת לב לחלקים מסוימים מדבריו של המטופל, או להימנע מלייחס משמעות מסוימת על פי הפרה-קונספציות התיאורטיות שלו (1973 Laplanche & Pontalis עמ' 271). אנה פרויד הגדירה נייטרליות במונחים של הצורך של האנליטיקאי להשאיר במרחק שווה (equidistant) מהאגו, הסופראגו והאיד של הפציינט (1936). לפלנש ופונטליס מגדירים אבסטיננס/התנזרות כדלהלן: "על האנליטיקאי לסרב, באופן עקרוני, לספק את הדרישות של המטופל או למלא את התפקידים שהמטופל מטיל עליו" (1973 עמ' 2).

במאמרים על הטכניקה שפרויד כתב בין 1911 ל-1915 הוא דן בסכנות השאפתנות הטיפולית ודימה את האנליטיקאי למנתח. השוואה זו עוררה פרושים שגויים וביקורת כשהובנה באופן מילולי (בדומה לרעיון של האנליטיקאי השותק). רייקרופט Rycroft (1985) הדגיש את העובדה שעל האנליטיקאי לא רק לתת פרושים "נכונים", אלא גם לבנות יחסים עם המטופל שבמסגרתם יוכל התהליך האנליטי להתפתח. ארון Aron (2001) מדגיש כי היחסים באנליזה הם א-סימטריים. בעוד ששני המשתתפים יכשלו במאמצייהם לשמור על המסגרת, זו אחריותו של האנליטיקאי לשקם את המסגרת באמצעות העבודה האנליטית. זהו עניין אתי כמו גם מטא-פסיכולוגי, הנוגע לתפקידו ותיפקודו של האנליטיקאי. נייטרליות והתנזרות הם גם הבסיס לממד האתי של עמדתו של האנליטיקאי ביחס למטופליו ולעבודתו. ללא הפנמה אמיתית של יכולות אלה, עלולים הצרכים הנרציסטיים של האנליטיקאי להוביל לניצול החולשות של המטופלים. חקר העבירות האתיות (גאברד וצ'לנזה, 2003 Gabard & Celenza) הפנה את תשומת הלב לחשיבותה ולמשמעותה של ההתנזרות האנליטית, כמו גם לצורך המתמיד של האנליטיקאי לנטר (monitor) את ההעברה הנגדית שלו.

למרות שבדרך כלל מתכוונים לאנליטיקאי כשמדברים על "המסגרת הפנימית", אין סיבה שלא לחשוב גם על המטופל בהקשר זה. הייחודיות של המצב האנליטי טמונה בנכונותו של המטופל לאפשר ביטוי חופשי של רגשות, קונפליקטים ופנטזיות לא מודעים, וההיענות של האנליטיקאי להבין אותם. כדי להצליח לעמוד בכונתו לאפשר לעצמו אסוציאציות חופשיות יזדקק המטופל להלוך נפש מיוחד, שלא קל להשיגו. לפי פרויד, הכלל הבסיסי הוא שעל המטופלים "להמנע מכל מחשבה מודעת ולאבד עצמם במצב של ריכוז שקט, לעקוב אחרי מחשבות שיופיעו באופן ספונטני (לא רצוני) [...] גם אם הן לא נעימות, חסרות שחר, חסרות ערך ולא רלבנטיות" (פרויד 1924, עמ' 195).

אנליטיקאים רבים המשיכו לפתח את החשיבה על "העמדה האנליטית" בעקבות המושגים של וויניקוט של החזקה וסביבה מאפשרת (וויניקוט, Winnicott 1965; Klauer קלאובר, 1981; Bolas בולס, 1987), פארסון (2014 Parson) לפיה האנליטיקאי מציע את עצמו/עצמה כאוביקט לשימוש המטופל. זה הרחיב את ההבנה של התהליך האנליטי, באופן שכולל תהליכי העברה, העברה נגדית ותגובות רגשיות של האנליטיקאי (קינג, King 1987). י. סנדלר J. Sandler (1976) מתאר את המושג של "הענות תפקידית" role responsiveness המתייחס ליכולת של האנליטיקאי להזדהות באופן לא מודע עם אוביקט פנימי של המטופל ולהשתתף בביטוי בפעולה (enactment) בשעה הטיפולית. רק לאחר מעשה מודע האנליטיקאי

למה שהתרחש ויכול לנסח פרוש באשר למשמעות הפנטזמטית של מה שהתרחש. סוג זה של ביטוי בפעולה יכול לכלול את גופו של האנליטיקאי דרך התנהגות או תגובה פיזית.

בהשראת וויניקוט וביון, התפתחה בפסיכואנליזה האיטלקית (למשל: Bolonini, Bonaminio, Chianesi, Civitarese, Ferro) חשיבה לגבי מרכיבים שונים של העמדה האנליטית של האנליטיקאי המרחיבה את ההבנה של מושגים כמו העברה נגדית והבניה, ומתמקדת ב"אנליטיקאי כאדם", (the person of the analyst) ובכלל זה גופו. בולוניני חקר את האמפתיה הפסיכואנליטית (2004), אותה הוא ממקם ברגעים של מגעים רגשיים עמוקים ותובנות המתרחשות בין המטופל והאנליטיקאי בשעה: "צרוף מבורך של רגשות, דמיון והתבוננות, שאיפשר הן למטופל והן לי להבין באופן מלא מה שהתרחש" (2004 עמ' 13). התאור של אנטונינו פרו על ה- quadrants (המסגרת המחולקת לריבועים) תרם להרחבת המושג (1998): אלה הן ארבע הגדרות של המסגרת שכל אחת מדגישה משמעות שונה, אך ארבעתן חוברות ליצירת המסגרת בשלמותה. הקוואדרנט הראשון הוא מערך הכללים הפורמליים (ספה, תדירות, תשלום וכו'), השני כולל את התנאים המנטליים של האנליטיקאי, אשר, לפי פרו, משתנים לפי השלכות ההזדהותית של המטופל והוא תנאי מרכזי להתפתחותה של האנליזה. הקוואדרנט השלישי מתייחס למסגרת כאל מטרה ואת שבירת המסגרת ע"י המטופל כניסיון לקומוניקציה, בעיקר במטופלים קשים. בנקודה זו ראייתו של פרו שונה מזו המסורתית: בעיניו שבירת המסגרת היא דרך לקומוניקציה ולא דוקא ביטוי בפעולה. (גם Limentani, 1966, הדגיש את הצורך בהבנת ביטוי בפעולה כקומוניקציה). לבסוף, הקוואדרט הרביעי כולל את שיבוש המסגרת על ידי המטפל, בהתבסס על רעיונותיו של בלכר.

ד. מסגרת ורגרסיה

מושג הרגרסיה הוא נושא שנוי במחלוקת. לגבי אנליטיקאים ממסורת פסיכולוגיית האני המסגרת הינה תנאי בו "חוסר ההשתנות של סביבה קבועה ופסיבית מאלצת את המטופל להתאים את עצמו, משמע לסגת לרמות ילדיות" (מקליין Macalpine, 1950, עמ' 525) כדי לאפשר אנליזה של נזירות ההעברה. בניגוד לכך /בהשוואה, וויניקוט הציע שהאספקטים החיוביים של המסגרת מייצרים סביבה מאפשרת/מסייעת ומחזיקה בה מתאפשרת נסיגה. הדגש הוא על סביבה אקטיבית ומגיבה בה המסגרת מייצגת אספקטים של היחס של המטפל. וויניקוט מדגיש שהמסגרת כשלעצמה היא סוכן טיפולי עבור מטופלים שההפרעות ההתפתחותיות שלהם הובילו ליצירת עצמי כוזב (1955). עבור מטופלים כאלה רגרסיה עמוקה הינה הכרחית בטיפול האנליטי. הצרוף של המסגרת הפיזית והנוכחות החיה של האנליטיקאי מספקים את הסביבה המאפשרת/ הנחוצה להתפתחותו של עצמי אמיתי. הימנעות מפרושים טרום זמנם הינה חלק מההתאמות שעל האנליטיקאי לעשות.

מלאני קליין (1952, עמ' 55) הגדירה את המרחב הטיפולי כנשלט ע"י העברה, אותה היא רואה כמצב טוטלי "total situation", שבו הפרוש הוא הכלי המרכזי במגע עם המטופל. קליין, בתאום עם פרויד, ביקשה ליצור מרחב אובייקטיבי בו השלכות של אובייקטים פנימיים, טובים ורעים, כמו גם חלקי אני, יהיו חופשיים להתגלות במרחב האנליטי. וויניקוט מתאר מסגרת שונה מזו שקליין יוצרת. בעוד שקליין שואפת לאובייקטיביות במרחב הטיפולי, וויניקוט מחפש איכויות אחרות לחלוטין, כאלה שבאמצעות "אמינות" reliability יוצרות אוריה המאפשרת את הסובייקטיביות של המטופל – סובייקטיביות, כיוון שהמרחב מתאים עצמו לחוויית ההווה של המטופל ומנסה לא לפגוע בו. "הסטינג של האנליטיקאי משחזר את שיטות הטיפול האימהי המוקדמות והראשוניות. האמינות שמאפיינת אותה מזמינה רגרסיה" (ויניקוט, 1955, עמ' 286). הטענה של וויניקוט היא שיש מטופלים הנמצאים במצב פרימיטיבי של פרוק המחייב רגרסיה לשלבים התפתחותיים מוקדמים ביותר. באמצעות הרגרסיה והסביבה הבטוחה והרגישה שהאנליטיקאי מספק, המטופל יכול להיפגש עם הסילופים והקיבעונות ההתפתחותיים כדי למצוא פתרונות אחרים. כך קיימת "נתינת מסגרת שנותנת בטחון מאפשרת למטופל לסגת למצב של תלות" (ויניקוט, 1954, עמ' 287), תלות בריאה היכולה לאתחל תהליכים התפתחותיים מוקדמים. מעניין להשוות זאת עם המושג של העברה מרוקנת "Hollowed-out" של לפלנש. גם שם הנסיגה היא לראשית, זו של התשוקות האניגמטיות של הדמויות המטפלות המוקדמות (לפלנש, 1977, 2010).

אנליטיקאים אחרים, כמו אציגויאן (1986), חושבים שהמסגרת לא נועדה ליצור נסיגה אלא לגלות ולהכיל אותה. במסגרת המטא-פסיכולוגיה הקליניאנית רואים רגרסיה יותר כסוג של "מקלט נפשי" (שטיינר, 1993). רגרסיה אינה התוצר של המסגרת כי אם העדות לפתולוגיה של המטופל, כפי שבאה לביטוי בתנאים המיוחדים של המסגרת האנליטית.

ה. המסגרת ופרמטרים

בערך הזה אנו מתארים מה היא המסגרת הסטנדרטית הנחוצה להשגת תהליך אנליטי. אולם קיימים חילוקי דעות הנוגעים גם למרכיבים אחרים של המסגרת. באופן כללי, פרמטרים אלה נחשבים מוצדקים כאשר מדובר במטופלים עם פסיכופתולוגיות קשות, שאינם יכולים לשאת את המסגרת הסטנדרטית.

אייסלר Eissler (1953, עמ' 110) הגדיר לראשונה את המושג פרמטר בפסיכואנליזה, כדלהלן: "סטיה, כמותית או איכותית, מן המודל הטכני הבסיסי, שדורש פרוש ככלי הבלעדי". על שינוי זה להיות זמני ולהעלם, כך שחוזרים לטכניקה הסטנדרטית מוקדם ככל האפשר. למרות שאייסלר מתייחס בעיקר להתערבויות אחרות שאינן פרשניות, ניתן להשתמש במושג 'פרמטר' באופן רחב יותר (נעשה שימוש במונחים אחרים, כמו וריאציות טכניות, לוונשטיין, Loewenstein, 1982). כלומר, שינוי כלשהו של המרכיבים של השיטה הפסיכואנליטית, אשר במסגרת הסטנדרטית כרוכה בתדירות השעות, שימוש בספה ומשך הטיפול (משך כל שעה ומשך התהליך כולו).

יש אנליטיקאים החושבים שנחוץ להכניס שינויים במסגרת בעבודה עם מטופלים עם פתולוגיות קשות כמו מקרי גבול או חולים פסיכויטיים. זו טענתו של קרנברג, שאומר ש"מטופלים עם אישיות גבולית לא עומדים ברגסיה בטיפול האנליטי" (Kernberg, 1968, עמ' 601). קרנברג לא מציע להתייחס לטיפול בתנאים אלה כאל פסיכואנליזה כי אם כאל פסיכותרפיה אנליטית. אנליטיקאים אחרים, לעומת זאת, אינם משנים את התנאים הסטנדרטיים עבור מטופלים כאלה, ועבורם השיטה הסטנדרטית היא גם נחוצה וגם אפשרית (H. Rosendfeld, 1978). הבדלי גישה אלה משקפים גישות תיאורטיות שונות לגבי פסיכופתולוגיה ובמקרים אחדים מתייחסים לסוגים שונים של פסיכופתולוגיה זו. אנליטיקאים אחרים, כמו קרייצי Krejci (2009) ובטמן ופונגי בתיאוריה שלהם על מנטליזציה, מציעים שמטופלים עם הפרעות גבוליות חמורות ועם נטייה לפעולה בדרכים קיצוניות, מחייבים שינויים בשיטה כדי לכונן ולקיים מצב טיפולי (Batman & Fonagy, 2013).

ו. התפתחויות נוספות במושג המסגרת

יש כותבים שהבחינו בין "המסגרת" וה"סטינג", הראשונה מתייחסת למה שהאנליטיקאי מציע כדי שתהליך אנליטי יתקיים - בדומה למסגרת של ציור (מילנר 1952a) בעוד ש"הסטינג" מתייחס לתהליך עצמו. מילנר רואה את המסגרת כחיונית לצורך סימון מה שבפנים ומה שבחוץ. "את מה שבפנים יש לראות ולפרש בדרך אחרת ממה שבחוץ". המסגרת "מסמנת תחום כזה שמה שמתרחש בתוכו יראה באופן סימלי ומטפורי, ולא קונקרטי" (1952b עמ' 80-81). Rycroft (1958) ו- Heimann (1957) מדברים במונחים של "דמות ורקע" ולא "מסגרת". אחרים משתמשים במונחים "מסגרת" ו"סטינג" כמילים נרדפות. בערך זה נשתמש בהן כמילים נרדפות, אלא אם כן צוין אחרת.

הניסויים של לאקאן עם ממד הזמן של המסגרת עוררו חשיבה רצינית על ההשתמעויות הקליניות והתיאורטיות של המסגרת הקלאסית (1958-1997). חידוש אחר של לאקאן היה ההנחה שלו על האנליטיקאי כסובייקט-שאמור-לדעת. מושג זה בעת ובעונה אחת מכבד את האסימטריה האינטרסובייקטיבית הנחוצה ביחסים האנליטיים, וגם מתייחס באירוניה ליומרות הנורמטיביות של אותם אנליטיקאים שראו בעצמם דוגמא של אגו בריא עבור המטופלים שלהם. מנקודת מבט זו, המסגרת האנליטית הקלאסית היא פרדוקסלית: לא סמכותנית כשלעצמה, אלא מאפשרת לאנליטיקאי לשאת את ההשלכה הדמיונית הזו של המטופל ובהדרגה להשתחרר ממנה בעבודה פרשנית (-1945, 1947-1997).

(1966). אולינייר Aulagnier בסדרת מאמרים שטרם תורגמו (1968, 1969, 1970, 1977) סקרה את ה- *ineluctable imbrication* החפיפה הבלתי נגמרת של הסובייקט בהשלכות של האחר. היא מציינת כי יכול להיות שההנחיה "להגיד כל מה שעולה על דעתך", "מעמידה את המטופל במצב של שיעבוד מוחלט, של הפיכתו לרובוט מדבר". בדרך זו ובדרכים נוספות היא טוענת שיישום אוטומטי חסר שיקול דעת של המסגרת יכול להוליד ניכור. בהמשגה שלה של "האלימות הפרשנית" הבלתי נמנעת, היא ממקמת את הדמות הטיפולית המוקדמת ואת האנליטיקאי באותו מקום פרדוקסלי, כזה המסתכן ב"עודפות" פרשנית. הערת אזהרה זו הובילה אנליטיקאים צרפתיים משני צידי האוקינוס האטלנטי להסתייג מהשימוש הלא מבוקר בהעברה נגדית להבנת המטופלים. כותבים צרפתיים היו רגישים במיוחד לפוטנציאל ה"פתייני" שהוא באחת גם נחוץ וגם פוגע, כחלק מן המסגרת האנליטית.

דונט Donnet (2001) מבחין בין ה- *analytic site* וה- *analyzing situation*: "המיקום האנליטי מתייחס למכלול שמתקיים כשמציעים אנליזה, הכוללת את העבודה של האנליטיקאי". "הסיטואציה האנליטית נובעת באופן מקרי מהמפגש המתאים-דיו בין המטופל והמיקום" (עמ' 138).

שני המקורות העיקריים של המשגה תיאורטית עכשווית של הסטינג הם וויניקוט (1955) ובלכר (1967). חלק מן הכותבים מתייחסים גם לשימוש של שני הברנג'רים ב'תיאוריית השדה' (1983), הרואה בסיטואציה האנליטית יצירה משותפת: שני המשתתפים בזוג האנליטי קשורים באופן שלא ניתן להתרה, לא ניתן להבין את האחד ללא השני. השדה האנליטי נתפס כפנטזיה לא מודעת של הזוג האנליטי וככזה יתייחסו אליו לאורך האנליזה כולה.

מאמרו רב ההשפעה של אנדרה גרין: "האנליטיקאי, סימבוליזציה והעדר במצב האנליטי" (1975) הוקדש לזכרו של וויניקוט, שאת עבודתו "יבא" אנדרה גרין לצרפת. בקריאתו של גרין את וויניקוט, המסגרת והאיכות של הנוכחות האנליטית המלווה אותה הם ה"סביבה" הנוכחית המאפשרת או פוגעת ביכולתו של המטופל להתנסות במרחב מעבר ובחשיבה יצירתית. בחשיבה, הכוונה היא למחשבות שהן לא-הליצונטריות, לא-משליכות ומורגשות כחלק מעצמי. עבודתו של רנה רוסיון Rene Roussillon מדגישה את האיכות של "הסקוויגלי": "המסגרת יכולה להיות הזמנה למטופל לקחת חלק באזור/שדה משותף של משחק וחשיבה בו המטופל יכול 'להגיב' בדרכו שלו" (רוסיליון, 1995) ושהאנליטיקאי בהמשך "יחזיק" או יפרש. האנליטיקאי והמסגרת נעשים "médium malleable" אמצעי ניתן לעיצוב, במובן של השימוש-באובייקט (1988; 1997; 2013).

1. א. התפתחויות ותרומות מצפון אמריקה

זרם משפיע המרחיב את המסורת הפרוידיאנית ושם דגש על הסיטואציה/הסטינג/המסגרת האנליטית כשותפה דינמית בתהליך הפסיכואנליטי, ניתן למצוא בכתביהם של סטון, מודל, וספרוואל, Stone, Modell, Spruiell. סטון, במונוגרפיה הקלאסית שלו (שנחשבה מהפכנית בשעתה): "הסיטואציה הפסיכואנליטית" (סטון, 1961) ובמאמר המשך: "הסיטואציה האנליטית וההעברה" (סטון, 1967), מציג את המסגרת האנליטית כקשורה אורגנית עם "שדה הכוחות" אותו היא מייצרת (1967, עמ' 3). מנקודת מבט זו המסגרת משחררת סדרת אשליות בצורת העברות ארכאיות, כמו גם העברות בוגרות יחסית, ומשחק גומלין של זמנים שונים.

רוברט לנגס Robert Langs (1985), כתב על המסגרת הקלאסית האידאלית כמוצר מבני המגדיר את השדה הבין-אישי שבתוכו קומוניקציות לא מודעות של המטופל יכולות לעלות בבטחה (ולהצטלב עם אלו של האנליטיקאי). בתוך גישה "קומוניקטיבית" זו, "כינון, ניהול, אישור ופרוש של הפרות של המסגרת מהוות קבוצה של התערבויות בעלות חשיבות מכרעת שיחסית אינן מוכרות" (לנגס, 1979 עמ' 12). הפריסה העשירה שלו של הפנים המרובות של קומוניקציות השלכתיות-הפנמיות לא מודעות, בשדה הבין-אישי-מרובה-הכוחות, אשר "המסגרת שכוננה ונשמרת" מאפשרת לעלות – הקשר עם היכולת להתנסויות במרחב-מעבר בעל תכונות דינמיות מתפתחות משלו, ותרומת האנליטיקאי להעברה של המטופל – כל אלה מכילים מרכיבים בסיסיים של התפתחויות עכשוויות, בין אם מכירים בכך ובין אם לא.

ארנולד מודל (1988, 1989) מרחיב את המסורת של כריית הכוחות התוך-אישיים וההתייחסותיים, הנובעים מהמרכזיות של הסטינג כ"מיכל של רמות מציאות מרובות" (מודל, 1989, עמ' 9), לאור המטרות המשתנות של הטיפול (מודל, 1988). לדעתו הסטינג עצמו כולל את האיכות של הקשר בין המטופל לאנליטיקאי, ומציג את הבסיס הדינמי לטיפול האנליטי. בהמשך והרחבה לדגש של ספריאל (1983) על החשיבות של "כללי המשחק" ו"חוקי היסוד"; ה"מסגרת" של לנגס (1979, 1984); והאנלוגיה של מילנר למסגרת הציור (1952), מודל מתייחס ל"מסגרת" לא רק כאילוץ (בלכר, 1967) אלא גם ככזו "המסגרת מציאות נפרדת" (מודל, 1988, עמ' 585), וכנינון של "חווה וגם סידור מדובר בין שני משתתפים" (ר' למעלה) היוצר את אשליית ההעברה, בדומה ליצירת אשליה בתיאטרון. (ראו גם ג' מקדוגל, J. , 1986, McDougall).

התכוונות לסטינג עצמו, במשמעותו הדינמית, התפתחה בתיאוריות צפון-אמריקאיות עכשוויות, בגישות ביוניאניות ותיאוריית השדה (גולדברג Goldberg, 2009, פלץ וגולדברג, Pelz and Goldberg 2013) בגישה הבין-אישית (לוונסון, Levenson 1987; סטרן Stern 2009) וכן בגישה ההתייחסותית (2007) (Aron, 2001; Bass, Hoffman 2001) למשל, בעקבות גיל (Gill) וביחד עם מיטשל והקבוצה השל ההתייחסותיים, כתב על משחק הגומלין בין טיכסיות וספונטניות. הוא היה קשוב לצורך בחוקים ובהשעיית החוקים.

חווה בלכר נקרא רק לאחרונה בצפון אמריקה, אך ראקר (Racker 1968) תורגם מוקדם יחסית והיווה השפעה על העבודה האינטרסובייקטיבית והבין-אישית שהתפתחה במכון וויליאם אלאנסון ווייט תחת הנהגתם של סוליבן, תומסון, ומאוחר יותר לבנסון, מיטשל, דניאל סארו ואחרים. הוגים התייחסותיים עכשוויים כמו בס (Bass, 2007) רואים בעבודה האנליטית מרחב בו משתתפים שני אנשים בשדה בין-אישי. אבל בס, בשונה מלנגס מדגיש את הייחודיות: "מידה אחת לא יכולה להתאים לכולם" (שם, עמ' 2). הכאן ועכשיו רווי בעבר ההתייחסותי, צורת חשיבה המהדהדת את הברנג'רים ובלכר. המסגרת, במובן של בלכר, תואמת יותר למודל הפסיכואנליטי של שני-אנשים, וכוללת את המחשבה שנושאים חברתיים, אירגוניים ומטא-תיאורטיים מוצאים מקום ובאים לידי ביטוי בסטינג.

בדומה לבלכר, פיטר גולדברג (2009) פיתח פרספקטיבה הרואה את המסגרת/סטינג כמונחים ביוניאניים כמבנה שבתוכו חרדות פסיכוטיות מוכלות ומוחזקות. לדעת גולדברג, המסגרת נעשית המקום לתוכו מרוקנים האנליטיקאי או המטופל חלקים פגועים או פסיכויים של העצמי. כדי להבין את הדינמיקה של כל המשמעות של האספקטים המפוצלים של ההעברה/העברה נגדית במקרים מסוימים, ניתן להסתכל על המסגרת, על האלמנטים הפשוטים לכאורה של המסגרת שסולפו ונעשו רעילים דרך תהליכים של ריקון והשלכה. החלקים המסוכנים של עצמי ואחרים עלולים להתחבא במסגרת, הם ישארו לא נראים וחזן-אנליטיים עד שהאנליטיקאי יוכל להבחין בהם ולהחזיר את החלקים המפוצלים בחזרה לשניים הממשיים בסיטואציה האנליטית. גרוטשטיין, אחד התומכים המוקדמים של ביון בארה"ב, פיתח המשגה של הסטינג בה שני המשתתפים מסכימים להגן על ה"בידוד" האנליטי. כאן הסטינג, בשונה מהמסגרת, נעשה הסכם "מקודש": בקביעת כללי המסגרת ועם הסכמתו של המטופל, האנליטיקאי והמטופל מכוונים ברית, שקושרת כל אחד מהם לתפקיד של שימור השלישי - התהליך האנליטי עצמו. (Grotstein, 2011, p. 59).

טבקיין (Tabakin, 2016) הבחין לאחרונה בין המושגים "מסגרת" ו"סטינג". הוא מציע המשגה בה "מסגרת" מתייחסת למבנה בעוד ש"סטינג" מתייחס ל"יחסים". ראיית המסגרת-כמבנה משמשת הנחיה כמדד ופרוש הביטוי בפעולה נגד המבנה. הסטינג, בשונה מהמסגרת, מניח את האווירה שמגדירה את ההשפעה הטרנספורמטיבית של הטיפול. הסטינג מספר את המרחב המשותף של המטופל והאנליטיקאי, שהופך לתהליך דינמי של התפתחות של ובין שני אנשים.

התפתחות מושג הסטינג/מסגרת אצל אנליטיקאים צרפתיים מקוויבק הוא סיפור בפני עצמו. אנליטיקאים אלה נמצאים בצומת של שלש תרבויות פסיכואנליטיות: ההשפעה המרכזית היא הקשר הטבעי שלהם לאנליזה הצרפתית, ובנוסף ישנן השפעות של כל אסכולות החשיבה הבריטיות וכן מודעות להתפתחויות המרכזיות של הפסיכואנליזה האמריקאית. ביחס לסטינג, ההזדהות של הקהילה האנליטית הצרפתית מקוויבק היא ברורה: בכך שיש התרחקות מודעת הן מהמודל הרפואי והן מן הגרסה של אייטינגון, הם

הגדירו עצמם כמתנגדים ללחצים "הקנוניים" שהפכו נושא מפלג עבור רבים מן האנליטיקאים האמריקאים (בארה"ב).

בניגוד לצורך באסרטיביות הלוחמנית שאיפיינה חלקים חשובים של התיאורטיזציה האמריקאית, המורשת של לאקאן עודדה חופש חשיבה שבא לביטוי בעמדה של ויכוח מעמיק יחד עם הרחבה של גוף הידע הפרוידיאני. עבודתו של אנדרה גרין על תפקיד המסגרת כ"שלישי" וכתומכת בתפקוד המנטלי של המטופל ביכולתו ליצור "אובייקט אנליטי" משותף (1975), ועבודתו של לפלנש, שהציע את ההעברה המרוקנת (1977, עמ' 662) שמתעוררת ע"י האנליטיקאי-שאינו-מגיב יחסית, ומפעילה מחדש את האפשרות לפתור את האניגמה של הילדות – הן דוגמאות לכך. סקרפונה Scrafone (2010) הרחיב את החשיבה על איכות ההקשבה האנליטית בהמשגה שלו של "passibility".

זרם משפיע חזק נוסף בהתפתחות של הפסיכואנליזה הצרפתית בקוויבק, היתה החקירה של מרכיבים לא-קלאסיים של הסטינג בתור תומכים בייצוג נפשי וב-subjectification, בעיקר במטופלים לא נירוטיים. דולטו Francois Dolto (1982, 1985) השתמשה בתשלום סימבולי באנליזה של ילדים; כאהן Cahn (2002), רוסליון (2013), דונה (1995) ואחרים עסקו בשימוש המטא-פסיכולוגי בתפיסה החזותית של האנליטיקאי בעבודה פנים-אל-פנים. התנסויות במרפאות פסיכואנליטיות בצרפת ובקוויבק היוו אף הן מקור לחידושים בחשיבה על ה"מסגרת", בעיקר במה שנוגע לנקודות המבט המשולשות של התהליך ההתפתחותי (קסטנברג 2012; Kestenberg 2012; Donet & de M'Uzan 2012; Lasvergnas 2012; Reid 2014), ביחס לתשלום ע"י צד שלישי (קסטנברג, 1985, 1986) ושל התערבויות אלטרנטיביות בהשראה פסיכואנליטית, למשל הרחבת המסגרת ע"י 'פסיכודרמה פסיכואנליטית' – לייבוויצ'י ודיאטקין (Lebovici, Diatkin and Kestenberg 1992) – תוצאה חשובה נוספת, אם גם פרדוקסלית, של התיאוריה והפרקטיקה של לאקאן, היתה החקירה הביקורתית של אולאנייר (1969) ואחרים על פוטנציאל הפגיעה של הסטינג במהלך הוראה והכשרה במכונים פסיכואנליטיים. לבסוף, בין האנליטיקאים דוברי הצרפתית בצפון אמריקה קיימת המחשבה שהסטינג מעצים את הפריסה "laying out" של הדיבור (אימבו, Imbeault 1977) באופן שמאפשר להבחין בהיגיון הלא מודע שלו.

ו. ב. התפתחויות ותרומות ספציפיות מדרום אמריקה

בפסיכואנליזה הדרום-אמריקאית, הורציו אצ'גויין (1986) וחווזה בלכר (1967) הם המחברים המצוטטים ביותר בכל הקשור למסגרת. בשל הרב-גוניות התרבותית והריבוי של אסכולות פסיכואנליטיות שהשפיעו על מכונים בדרום אמריקה, אין דרך לראיה אחידה של הנושא הזה באזור. מתקיים דיון מתמשך על הצורך להתאים את הטכניקה לחברה העכשווית.

אצ'גויין (1986) דיבר על מסגרת ברורה ועם זאת גמישה, הכוללת מערך משתנים שתפקידם לספק מסגרת יציבה שתאפשר את הפריסה של התהליך האנליטי. אצ'גויין טוען שהסטינג מייצג את המציאות הקיימת בסיטואציה האנליטית. הוא מבין את המציאות הזו כמציאות החברתית בה אנו מצויים. הוא מאמין שהתהליך משפיע על הסטינג, אך לא יהיה זה נכון שהתהליך יקבע את הסטינג.

אחד מחשובי ההוגים מבין התורמים הברזילאיים לחשיבה על הסטינג, הוא Fabio Hermann (1991), הרואה את הסטינג כמונחי מסגרת. לדעתו, אנליטיקאים מכוננים את המסגרת בפרקטיקה שלהם כדי שבמהלך התהליך האנליטי לא יאבדו את המתודה. המסגרת פונה החוצה ומשמש כחיץ. אין היא מגינה על האנליזה מפני פלישה של העולם החיצון; זו משימה בלתי אפשרית, כיוון שהעולם החיצון מצוי בחדר הטיפול דרך המטופל והמטופל. עם זאת, היא מגינה על הזוג האנליטי מחשיבה שגרתית. בלב התיאוריה של הרמן נמצא את המושג של 'קריסת השדה', שאפשר להבינו כרגע באנליזה שבו המטופל יכול לראות ייצוג-עצמי שעד כה היה מנוע מלהינכח. השבר בשדה הקומוניקציה המתקיים הוא, לדעתו, סימן ההיכר של התהליך האנליטי. בתוך הגדר של המסגרת מטופלים יכולים להעשות מודעים לתפיסה עצמית שהשתנתה.

אייזיריק, קוראיה, נוגואירה Eizirik, Correa, Nogueira ואחרים (2000) קידמו את המחשבה שלקונטקסט החברתי הנוכחי איפיונים ספציפיים, שאת השלכותיהם על הסטינג האנליטי יש לכבד. הם טוענים שלהכשרה האנליטית תפקיד מרכזי בכינון הזהות האנליטית, הכוללת את העמדה האנליטית של שמירת המסגרת – של היות סוג של אפוטרופוס. הם חולקים את ההשקפה של גרין על תפקיד המסגרת: התפקיד של 'השלישי' שחייב להיות נוכח, באופן גלוי או במובלע, בכל יחס אנושי כדי שלא יהפך לפסיכוטי. הם מדגישים את המשמעות של הסטינג הפנימי שהוא זה שיאפשר לאנליטיקאי לשמר את הסטינג במצב החברתי הנוכחי.

מרסיו דה פראיטס ג'ובנטי Marcio de Freitas Giovannetti (2006), בעיקבות דרידה, מתייחס להסברת הפנים hospitality של אנליטיקאים בימינו. גישה זו משקפת עמדה משמעותית בוויכוח הפסיכואנליטי בדרום אמריקה. ג'ובנטי חושב כי בעת הזאת נחוץ בפרקטיקה הקלינית סטינג אפשרי ולא דוקא קלאסי. בעולם של היום, כאשר מהירות ותאוצה תופסים מקומם של מושגים כמו קביעות, הצעת הסטינג הקלאסי ימנע מפציינטים לפתח כל סוג של אנליזה. עבור מחבר זה, אחד התפקידים המרכזיים של האנליטיקאי הוא לכוון באופן הדרגתי סטינג אפשרי כדי שהאנליזה תוכל להתפתח. אנליטיקאים צריכים לחתור לכך שהמרחב הווירטואלי, חסר הגבולות, יהפוך למקום, מקום של קיום אמיתי ולא ווירטואלי.

הסטינג במילונים פסיכואנליטיים

בהרבה מן המילונים הפסיכואנליטיים הנפוצים הערך "סטינג" אינו מופיע. עם זאת, ישנם ערכים הקשורים בסטינג: אסוציאציות חופשיות, קשב צף, התנזרות, נייטרליות וטכניקה. יוצאים מן הכלל, מילונים בהם הערך "סטינג" מופיע, הם:

- Psychoanalytic Terms and Concepts, Eds: Auchincloss, E. and Samberg, (2012) E. תחת הערך: "תהליך אנליטי",
Dictionnaire International de la psychanalyse, Ed, De Mijolla, A. (2013)
Diccionario de Psicoanálisis Argentino, Ed: Borensztein, C. (2014)
Under "Bleger/Encuadre [Frame]" and "Campo Psucjoanalítico [Field]"

ה. הערות לסיכום

הסטינג האנליטי כפי שנוסד ע"י פרויד נשאר תקף גם כיום בפרקטיקה הקלינית בכל שלשת האזורים. בעקבות עבודותיהם של בלכר וויניקוט חלו התפתחויות בעיקר בהמשגה ובהבנה של המשמעות הלא מודעת של הסטינג עבור המטופל והאנליטיקאי. מושג ה-"רבריי" של ביון הוביל לפיתוחים נוספים בעבודת האנליטיקאי (הסטינג הפנימי) ובתהליך האנליטי עצמו. תשומת הלב לעמדה האנליטית ולעבודת האנליטיקאי אף היא קשורה להמשגה המתרחבת של העברת-הנגד.

המונחים "סטינג" ו"מסגרת" משמשים עבור אחדים כמילים נרדפות, בעוד אחרים מבחינים בין שני המושגים. האחד קשור לכללי המסגרת והשני לתהליך המתרחש בתוכה.

בדרום אמריקה ישנה דאגה לגבי הצורך להסתגל לסטינג הפסיכואנליטי הקלאסי שאינו בהלימה להתרחשויות החברתיות והתרבותיות שפועלות כנגד קבלת הסטינג המסורתי.

אולי ניתנת כיום חשיבות רבה יותר למושג "סטינג" בשל הדאגה ששינויים בתנאי הניהול של אנליזות (כגון טכנולוגיות חדשות המאפשרות נוכחות וירטואלית) יתבטאו באבדן המשמעות והחשיבות של המושג הבסיסי הזה.

ביבליוגרפיה

פרויד, ז. (1913), על פתיחת הטיפול, עוד עצות על טכניקת הטיפול הפסיכואנליטי, I, הטיפול הפסיכואנליטי, (2002) עם עובד, תל-אביב, עמ' 99-113.

Aron, L. (2001). *The Meeting of Minds*. The Analytic Press. NY. Routledge. Auchincloss, E. and Samberg, E., Eds. (2012). *Psychoanalytic Terms and Concepts*. America Psychoanalytic Association.

Aulagnier, P. (1977-1986). *Le droit au secret : condition pour pouvoir penser*. In *Un interprète en quête de sens*. Paris: Ramsay, 219-238.

Aulagnier, P. (1970). *Un problème actuel : les constructions psychanalytiques*. In *Un interprète en quête de sens*. Paris : Ramsay, 83-115.

Aulagnier, P. (1969). *Sociétés de psychanalyses, et psychanalyse de société*. In *Un interprète en quête de sens*. Ramsay : Paris, 47-82.

Aulagnier, P. (1968). *Comment peut-on ne pas être persan ?* In *Un interprète en quête de sens*. Ramsay: Paris, 29-45.

Balint, E. (1973). *Analysis of women by a woman analyst*. *Int J. Psycho-Anal* 59 195-201

Baranger, M. and Baranger, W. (2008). *The analytic situation as a dynamic field*. *Int J Psychoanal.*, 89:795-826.

Baranger, M., Baranger, W. and Mom, J.M. (1983). *Process and non-process in analytic work*. *Int. J. Psycho-Anal.* 64.1-15.

Bass, A. (2007). *When the frame doesn't fit the picture*. *Psychoanal. Dial.*, 17:1-27.

Bateman, A. & Fonagy, P. (2013). *Mentalization-based treatment*. *Psychoanal. Inq.* 33 595-613

Bion, W.R. (1962). *Learning from Experience*. London: Karnac. 1991.

Bion W.R. (1963). *Elements of Psycho-Analysis*. London: Karnac, 1984.

Bion W.R. 1965. *Transformations*. London: Karnac, 1984.

Bleger, J. (1967). *Psycho-analysis of the psycho-analytic frame*. *Int. J. Psycho-Anal*, 48: 511-519.

Bleger, J. (1967). *Psicoanálisis del encuadre psicoanalítico*, *Revista de Psicoanálisis*, vol. 24, pp 241-258. Also in *Simbiosis y ambigüedad*. *Estudio psicoanalítico*. Cap. 6.

Bollas, C. (1987). *The Shadow of the Object*. London: Free Association Books

Bolognini, S. (2004). *Psychoanalytic Empathy*. London: Free Association Books

Bonaminio, V. (2003). *La persona dell'analista: Interpretare, non-interpretare e countertransfert*. In P. Fabozzi (ed) *Forme dell'interpretare*. *Nuove prospettive nella teoria e nella clinica psicoanalitico*. (p25-59) Milan; Franco Angelo

- Borenszstejn, C. (2014). *Diccionario de Psicoanálisis Argentino*. Asociacion Psicoanalitica Argentina.
- Cahn, R. (2002). *La fin du divan?* Paris: Odile Jacob.
- Chianese, D. (2007). *Constructions and the Analytic Field*. East Sussex: Routledge
- Churcher, J. (2005). *Keeping the Psychoanalytic Setting in Mind*. Unpublished lecture St Martin's College and Tavistock Clinic
- Civitaresse, G. (2008). *Immersion versus Interactivity and Analytic Field*. *Int J. Psycho-Anal* 89 279-298
- De Mijolla, A. Ed. (2013). *Dictionnaire international de la psychanalyse*. Paris: Hachette Pluriel.
- Di Chiara, G. (1971). *Il setting analitica*. *Psicho*. 8:47-60
- Doeser, J. et al (2014). *Working psychoanalytically—inner and outer frame*. PsychosozialVerlag Giessen.
- Dolto, F. (1982). *Séminaire de psychanalyse d'enfants*. Paris: Tome 1, Seuil.
- Dolto, F. (1985). *Séminaire de psychanalyse d'enfants*. Paris: Tome 2, Seuil
- Donnet, J.L. (1995). *Le divan bien tempéré*. Paris: PUF.
- Donnet, J.L. (2009). *The Analysing Situation (Psychoanalytic Ideas and Applications)*. Trans. A. Weller, London: Karnac.
- Donnet, J.L. (2001). *From the fundamental rule to the analyzing situation*. *Int. J. Psycho-Anal* 82 129- 140
- Donnet, J.L. & de M'Uzan, M. (2012). *The analytic encounter*. In *Initiating Psychoanalysis: Perspectives*. Eds Reith, B, Lagerlöf, S, Crick, P., Möller, M & Skale, E. New York: Routledge. 120-145.
- Eissler, K. R. (1953). *The effect of the structure of the ego on psychoanalytic technique*. *J. Amer. Psychoanal. Assn.*, 1:104-143
- Etchegoyen, H. (1986). *Los fundamentos de la técnica psicoanalítica*. Amorrortu editores. Buenos Aires. English Version: (1999) *The Fundamentals of Psychoanalytic Technique*. London: Karnac Books.
- European Psychoanalyst Federation Bulletin (1997) Glossary.
- Ezirik, C.L.; Correa, F.R.; Nogueira, J.; Mabilde, L.C.; Gus, M.; Hartke, R.; Levy, R. (2000). *The Current Context and the Analytic Setting: between scientific evolution and the impositions of the real world*. Caracas. FEPAL 2000, pp 29-33
- Ferenczi, S. (1928). *The elasticity of psychoanalytic technique*. In S. Ferenczi (1955) *Final Contributions to the Problems and Methods of Psychoanalysis*. London: Maresfield. pp177-189.
- Ferro, A. (1998) *Postscript: The Quadrant of the Setting*. In: A. Ferro, *In the Analyst's Consulting Room*. Hove UK: Routledge 2006.

- Freud, A. (1976). *The Ego and the Mechanisms of Defense*. The New Library of Psychoanalysis. London: Routledge
- Freud, S. (1904 [1903]). Freud's psychoanalytic procedure. SE VII. Freud, S. (1905 [1904]). On psychotherapy. SE VII.
- Freud, S. (1912). Recommendations to physicians practicing psychoanalysis. SE XII.
- Freud, S. (1913). On beginning the treatment (further recommendations on the technique of psychoanalysis I). SE 12.
- Freud, S. (1914) Remembering, Repeating and Working Through. SE XII.
- Freud, S. (1924). A Short Account of Psycho-Analysis. SE XIX.
- Gabbard, G., Celenza, A (2003). Analysts who commit sexual boundary violations. A lost cause? *J Amer.Psychoanal Assn.* 51. 617-636.
- Gibeault, A. (2005). Mr. A's Creative Adventure: Reflections: On Drives and Psychic Conflict. *Psychoanal Q.*, 74:157-186.
- Giovannetti, M.F. (2006). Hospitalidade na Clinica Psicanalítica Hoje. In *Revista Brasileira de Psicanalise.* v 29
- Gitelson, M. (1952). The Emotional Position of the Analyst in the Psycho-Analytical Situation. *Int. J. Psycho-Anal.* 33, 351-354.
- Goldberg, P. (2009). With Respect to the Analytic Frame: Commentary on Paper by Steven Stern. *Psychoanal. Dial.*, 19:669-674.
- Grotstein, J. (2011). "...But at the Same Time and on Another Level...": Psychoanalytic Theory and Technique in the Kleinian/Bionian Mode. Vol.1, London: Karnac.
- Green, A. (2006). Setting-Process-Transference. In *Key Ideas for a Contemporary Psychoanalysis*. The New Library of Psychoanalysis. London: Routledge.
- Green, A. (1975). The Analyst, Symbolization and Absence in the Analytic Setting. (On changes in analytic practice and analytic experience) In memory of D.W. Winnicott. *Int. J Psycho-Anal* 56:1-22.
- Heimann, E. (1957). Some notes on Sublimation. About Children and Children-no-longer. London: The New Library of Psychoanalysis.
- Hermann, F. (1991). Clinica Psicanalista. A Modura da Clinica. [Psychoanalytic Practice: the frame of clinical work] In *A Arte Interpretacao*. Sao Paulo Editora Brasiliense, pp 33-48.
- Hinshelwood, R. D. (1989). *A dictionary of Kleinian Thought*. London: Free Associations Books.
- Hoffman, I. (2001). *Ritual and Spontaneity in Clinical Process*. New York: Routledge.
- Imbeault, J. (1997). *Mouvements*. Paris: Gallimard.
- Kernberg, O. (1968). The Treatment of Patients with Borderline Personality Organization. *Int. J. Psycho-Anal.*, 49: 600-619

- Kestemberg, E. (Ed.) (1985). L'argent dans la cure I. In Cahiers du Centre de psychanalyse et de psychothérapie, 11.
- Kestemberg, E. (Ed.) (1986). L'argent dans la cure II. In Cahiers du Centre de psychanalyse et de psychothérapie, 12.
- Kestemberg, E. (2012). Well, then, anything new? What that 'first' interview can teach us. In *Initiating Psychoanalysis: Perspectives*. Eds. Reith, B, Lagerlöf, S, Crick, P., Möller, M & Skale, E. New York: Routledge, 48-60.
- King, P. (1978). The Affective response of the analyst to the patient's communications. *Int J Psycho-Anal* 59:329-334
- Klauber, J. (1981). *Difficulties in the Psychoanalytic Encounter*. London: Karnac, 1986.
- Klein, M. (1952). The Origins of Transference. In, *Envy and Gratitude and Other Works 1946- 1963*, Volume III of The Writings of Melanie Klein. New York: The Free Press.
- Krejci, E. (2009). Die Funktion des Rahmens des psychoanalytischen Prozesses. In: *Vertiefung in die Oberfläche*. Psychosozial-Verlag Gießen 2015.
- Lacan, J. (1945-1966). Le temps logique et l'assertion de certitude anticipée. In *Les Écrits*. Paris: Seuil, pp 197-213.
- Lacan, J. (1949-1997). The mirror stage as formative of the function of the I. In *Écrits: A Selection*. Trans. A Sheridan. NY: Norton, pp 1-7.
- Lacan, J. (1958-1997). The direction of the treatment and the principles of its power. In *Écrits: A Selection*. Trans. A Sheridan. NY: Norton, pp 227-280.
- Langs, R. (1979). Interventions in the Bipersonal Field. *Contemp. Psychoanal.*, 15:1-54.
- Langs, R. (1984). Transference Analysis and its Communicative Approach. *Psychoanal. Inquiry*. 4: 465-487.
- Laplanche, J. (1997). The Theory Of Seduction And The Problem Of The Other. *Int. J. PsychoAnal.*, 78:653-666.
- Laplanche, J. (2010). Transference: Its provocation by the analyst. In *Reading French Psychoanalysis*. Eds Birksted-Breen, D, Flanders, S., & Gibeault, A. New York: Routledge.
- Laplanche and Pontalis (1973). *The Language of Psychoanalysis*. London: Hogarth Press and The Institute of Psycho-Analysis.
- Lasvergnas, I. (2012). La Clinique psychanalytique de Montréal : cinq ans d'existence. Un projet d'engagement social de la psychanalyse et un dispositif d'écoute original. *Filigrane : écoutes psychanalytiques* 21: 55-70.
- Lebovici, S., Diatkine, R., and Kestemberg, E. (1952). Applications of psychoanalysis to group psychotherapy and psychodrama therapy in France. *Group Psychotherapy*, 5:39-50.
- Lemma, A. (2014). The body of the analyst and the analytic setting: Reflections on the embodied setting and the symbiotic transference. *Int J Psycho-Anal* 95: 225-244.
- Levenson, E. (1987). An Interpersonal Perspective. *Psychoanal. Inq.*, 7:207-214.

- Limentani, A. (1966). A Re-evaluation of Acting-Out in relation to Working-Through. *Int. J. Psycho-Anal.*, 47:274-282.
- Loewenstein, R. M. (1982). Practice and precept in psychoanalytic technique. In *Selected Papers of Rudolph M. Loewenstein*. New Haven: Yale Univ. Press.
- Macalpine, Ida (1950). The development of Transference. *Psychoanalytic Quarterly*. Vol. 19. pp. 501-39)
- Mc Dougall, J. (1986). *Theaters of the Mind*. London: Free Association Books.
- Meltzer, D. (1967). *The Psycho-Analytical Process*. Perthshire: Clunie Press, 1970
- Milner, M. (1952a). Aspects of symbolism in comprehension of the not-self. *Int J PsychoAnal* 33:181-194
- Milner, M. (1952b). The Framed Gap. In *The Suppressed Madness of Sane Men*. The New Library of Psychoanalysis. London & New York Routledge, 1987.
- Modell, A. (1988). The centrality of the psychoanalytic setting and the changing aims of treatment – A perspective from a theory of object relations. *Psychoanal. Q.*, 57:577-596.
- Modell, A. (1989). The psychoanalytic setting as a container of multiple levels of reality: A perspective on the theory of psychoanalytic treatment. *Psychoanal. Inq.*, 9:67-87.
- Parsons, M. (2014). *Living Psychoanalysis*. The New Library of Psychoanalysis. East Sussex: Routledge.
- Peltz, R., Goldberg, P. (2013). Field Conditions: Discussion of Donnel B. Stern's Field Theory in Psychoanalysis. *Psychoanal. Dial.*, 23:660-666.
- Racker, H. (1968). *Transference and Countertransference*. London: Maresfield Reprints.
- Reid, W. (2014). Les premiers entretiens (le modèle de quatre séances) du Centre de psychothérapie P.A.P. Unpublished manuscript.
- Rosenfeld, H. (1978). Notes on the Psychopathology and Psychoanalytic Treatment of Some Borderline Patients. *Int. J. Psycho-Anal.*, 59:215-221.
- Rosenfeld, H. (1987). *Impasse and Interpretation*. The New Library of Psycho-Analysis. London: Routledge.
- Roussillon, R. (1988). Le médium malléable, la représentation de la représentation et la pulsion d'emprise. *Rev. Belg Psychanal.*, 13 : 71-87.
- Roussillon, R. (1995). *Logiques et archéologiques du cadre analytique*. Paris : PUF.
- Roussillon, R. (1997). La fonction symbolisante de l'objet. *Revue Franç. de Psychanal.*, 2 :399-413.
- Roussillon, R. (2013). The function of the object in the binding and unbinding of the drive. *Int. J. Psycho-Anal.*, 94:257-276.
- Rycroft, C. (1985). An enquiry into the function of words in the psychoanalytical situation. *Int J Psycho-Anal* 39 :408-415.

Scarfone, D. (2010). In the hollow of transference: The analyst's position between activity and passivity. Sitegeist: A journal of Psychoanalysis and Philosophy.

Schafer, R. (1993). The Analytic Attitude. London: Karnac Books

Spillius, E. B. et al (2011). The New dictionary of Kleinian Thought. London: Routledge.

Spruiell, V. (1983). The Rules and Frames of the Psychoanalytic Situation. Psychoanal. Q. 52. 1-33

Steiner, J. (1993). Psychic Retreats. London and New York: Routledge

Stern, D. (2009). Partners in Thought. London: Routledge.

Stone, L. (1954). The Widening Scope of Indications for Psychoanalysis. J.Amer.Psychoanal.Assoc., 2:567-594.

Stone, L. (1961). The Psychoanalytic Situation: An Examination of Its Development and Essential nature. New York: Int. Univ. Press.

Stone, L. (1967). The psychoanalytic situation and transference – Postscript to an earlier communication. J.Amer.Psychoanal.Assoc.,15:3-58.

Tabakin, J. (2016). The Setting and the Frame: Subjectivity and Objectivity in the Psychoanalytic Relationship. Ed. by Adrienne Harris and Isaac Tylim. In: Relational Book Series. Taylor and Francis: Oxford, U.K.

Winnicott, D.W. (1955). Metapsychological and clinical aspects of regression within the psycho-analytical set-up. Int. J. Psycho-Anal., 36:16-26

Winnicott, D.W. (1965). The Maturation Processes and the Facilitating Environment. London: The Hogarth Press.

Regional Consultants and Contributors יועצים וכותבים אזוריים

Europe: Joan Schachter, MD and Antonio Pérez-Sánchez, MD (אירופה)

North America: Jon Tabakin, PhD, Adrienne Harris, PhD and Allannah Furlong, PhD (צפון אמריקה)

Latin America : Thais Blucher, MD (דרום אמריקה)

Coordinating Co-Chair: Arne Jemstedt

המילון האנציקלופדי הפסיכואנליטי הבין-אזורי מורשה תחת Creative Commons Licence CC-BY-NC-ND
הזכויות העיקריות שמורות למחברים (ה-IPA והכותבים חברי ה-IPA). עם זאת, אחרים יכולים להשתמש בחומר בכפוף
לשימוש לא-מסחרי, תוך מתן קרדיט ל-IPA
(בכלל זה קישור ל- URL www.ipa.world/IPA/Encyclopedic_Dictionary) ושיחזור מילולי, שאינו בצורה שונה
מהמקור, ערוכה או מעורבת. ראו הקישור לגבי התנאים.

תירגום: מירה ארליך-גינור Mira Erlich-Ginor

תאום תרגום: שמואל ארליך, מירה ארליך-גינור, Shmuel Erlich, Mira Erlich-Ginor

תאום: מריה אינז ניטו María Inés Nieto

